Annus XIII - Vol. XIII 1 Septembris 1921 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

SUPPRESSIS VICARIATU APOSTOLICO SAXONIAE ET PRAEFECTURA APOSTOLICA LUSATIAE, EORUM TERRITORIO RESTITUITUR DIOECESIS MISNENSIS.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Sollicitudo omnium Ecclesiarum, quae Romano Pontifici incumbit, id exigit, ut quae ad religionis incrementum et ad meliorem fidelium gubernationem maxime conducunt, sedulo praestentur.

Cum itaque canonici ecclesiae collegiatae Sancti Petri in *Bautzen*, septimo iam exeunte centenario ab eiusdem Capituli canonica constitutione, supplices preces Apostolicae Sedi porrexerint, ut ex territorio tam praefecturae apostolicae de Lusatia, quam vicariatus apostolici Saxoniae antiqua dioecesis Misnensis, aliquot abhinc saeculis exstincta, restitueretur; Nos, in propagationem christiani nominis et in bonum ecclesiastici regiminis id cessurum cernentes, atque prae oculis habentes praelaudati Capituli tum singularem erga Sedem Apostolicam fidelitatem ac devotionem, tum eximia in catholicam religionem merita, praehabito voto dilectorum filiorum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, benigne libenterque oblatis precibus annuendum censuimus.

Quam ob causam, Apostolicae potestatis plenitudine, et suppleto quorum interest vel sua interesse praesumant consensu, per praesentes Litteras statuimus, ut territorium memoratae praefecturae apostolicae

Lusatiae et vicariatus apostolici Saxoniae, suppressis in perpetuum praefectura et vicariatu, in dioecesim erigatur *Misnensem* nuncupandam, quae Sanctae Sedi immediate erit subiecta et S. Congregationis Consistorialis iurisdictioni submissa.

Huius dioecesis sedem et cathedram episcopalem in urbe *Bautzen* in Lusatia constituimus, quam proinde ad civitatis episcopalis gradum et honorem extollimus cum omnibus privilegiis et iuribus, quibus cetera e civitates episcopales iure communi fruuntur. Ecclesia vero collegiata Sancti Petri loci *Bautzen* ad statum et dignitatem Cathedralis evehimus, simulque ipsi eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura, quibus aliae cathedrales ac earum pro tempore Antistites iure, vel legitima consuetudine gaudent.

Mandamus insuper ut Capitulum collegiale a S. Petro in *Bautzen* in Capitulum cathedrale dioecesis Misnensis erigatur; in eiusque gratiam et favorem volumus ut firma maneant et confirmentur, iuxta novissima Codicis iuris canonici decreta, propria statuta capitularia, nec non omnia privilegia et iura, quae hactenus legitime obtinuit, firma tamen electione canonicorum et Dignitatum Capituli ad tramitem iuris communis, atque adempta in posterum Decano eiusdem Capituli qualibet in fideles ecclesiastica iurisdictione.

Iubemus quoque ut, quod attinet ad Seminarii dioecesani institutionem, ad Vicarii Capitularis sede vacante electionem, ad ipsorum clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, rite serventur quae sacri canones de his rebus praescribunt.

Quousque autem haec nova dioecesis de proprio pastore provideatur, eiusdem regimen dilecto filio Iacobo Skala, hodierno Decano capitulari, tamquam Administratori Apostolico, committimus, ipsi tribuentes facultates ac iura omnia, quae huic muneri competunt.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam si quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu, notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda, deputamus venerabilem fratrem Eugenium Pacelli, Archiepiscopum titularem Sardianum, Nuntium Apostolicum in Germania, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, infra sex menses a praesentibus Litteris datis, authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Mandamus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae hisce Nostris Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque Conciliis editis; specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini ergo has Litteras Nostras suppressionis, erectionis, seu restitutionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere, vel contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo primo, die vigesima quarta mensis iunii, Pontificatus Nostri anno septimo.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.
S. C. Consist. Secretarius.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*
Leopoldus Capitani, *Subst. Reg. ex spec. deleg.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIII, n. 50.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS BASILICAE MINORIS CONFERTUR ARCHIPRESBYTERALI ET COLLEGIATAE ECCLESIAE SANCTI STEPHANI CIVITATIS LAVANIENSIS, IN DIOECESI CLAVARENSI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter sacras aedes quibus Lavania civitas, Clavarensis dioecesis intra fines posita, nobilitatur, antiquitate ac molis amplitudine praestat collegiata ac paroecialis ecclesia Sancti Stephani, quae mirificis artis operibus, pictis tabulis, affabre sculptis statuis et marmoreis monumentis renidet, simulque praedivite et copiosa sacra supellectili pollet, atque etiam sacerdotum ministerio, tam sacris caeremoniis et divino cultui, quam fidelium pietati digne satisfacere non desinit. Nec praeteriri potest ecclesiam eandem paucis abhinc annis splendide instauratam et ornatam fuisse, conlata stipe canonicorum et cleri, civium divitiis abundantium, ceterorumque fidelium, praesertim Lavaniensium, qui omnes et singuli ecclesiae suae matricis decorem pio ac munifico studio certatim dilexerunt. Illustrant quoque civitatem Lavaniam monumenta sacra et civilia, vetusta quidem ac recentiora, potissimum avita virtus ac religio civium, quos inter viri ac mulieres exstiterunt armis, scientiis, literis, dignitate ac vitae sanctimonia praestantes. In primis recensentur Innocentius IV et Adrianus IV Summi Pontifices praedecessores Nostri, septuaginta duo purpurati Patres Cardinales, et trecentum sexaginta circiter Dignitates atque infulati e Lavaniensi clero sacerdotes: nec omittenda est sancta illa matrona Catharina Flisca Adurna contemptu mundi et caritate in Deum insignis. Quae cum ita sint, cum Capitulum, clerus et aediles eiusdem ecclesiae archipresbyteralis et collegiatae Sancti Stephani, necnon municipii Rector et municipes atque optimates Lavaniensis civitatis enixas Nobis preces humiliter adhibuerint ut praedictam ecclesiam titulo et dignitate Basilicae minoris cohonestare velimus; Nos, animo repetentes inclytas tum templi illius, tum civitatis memorias, cumque preces easdem cumulet atque ornet amplissimum suffragium Episcopi Clavarensis, votis his annuendum libenti quidem animo existimavimus. Quare, collatis etiam consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Sacrorum Rituum Con-

gregationi praepositis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, archipresbyteralem et collegiatam ecclesiam Deo sacram in honorem sancti Stephani, civitatis Lavaniensis, Clavarensis dioecesis, provinciae Genuensis, ad titulum et dignitatem Basilicae minoris evehimus, cum omnibus honorificentiis et privilegiis, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec concedimus, decernentes praesentes Literas Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI maii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

METROPOLITANUM TEMPLUM LIMANUM AD BASILICAE MINORIS DIGNITATEM PROMOVETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Constat Nobis metropolitanum templum Limanum universae Peruvianae regionis primatiale, antiquitate, molis amplitudine et artis operum magnificentia, ceteris sacris aedibus Americae Meridionalis antecellere. Traditum enim memoriae est Franciscum Pizarro, qui Peruvianas oras primus invisit, Limamque urbem fundavit, primum quidem posuisse illius templi lapidem, quod anno MDXLI Paulus Pp. III rec. mem. praedecessor Noster ad cathedralis primum, dein, anno MDXLV, ad metropolitani decus provexit; cuiusque Patronum divum Ioannem Evangelistam designavit. Primis illis annis Limana Ecclesia amplissimas complexa est regiones, et Nicaraguae, Columbiae, Aequatorii, Cilae, Boliviaeque sedes episcopales illi fuerunt suffraganeae; ideoque eam iure meritoque sanctus praedecessor Noster Pius V anno MDLXXI Primatialis Ecclesiae titulo decoravit. In Peruvianae autem regionis urbe principe Lima christiana res continuo convaluit; Religio-

sae ad eam quasi certatim familiae confluxerunt: Praedicatores, Fratres Minores, Mercedarii, Eremitae Augustiniani, clerici regulares Societatis Iesu, Minimi, infirmis Ministrantes, Benedictini Ordinis monachi, pluribus itemque celeberrimis coenobiis ac templis urbem ditarunt. Ecclesia autem Limana, quae, ex vetustissima traditione a priscis aborigenis recepta, primum Evangelii praeconem Thomam apostolum habuit, piis semper floruit Pastoribus, quos inter divum Torribium memorare iuvat, qui Concilia provincialia instituit decimo sexto saeculo labente, et territorii amplitudine catholici orbis per illud temporis maximam archidioecesim sanctissime moderatus est. Peruviana etiam regio, unica in America universa, viros ac mulieres edidit caelitum honore insignes, nimirum sanctam Rosam a Lima, sanctum Franciscum Solano, beatum Martinum de Porres, beatum Ioannem Macias, aliosque venerabiles, qui sanctimonia vitae et heroicarum virtutum exemplo patriam terram illustrarunt. Quocirca Romani Pontifices Peruvianam nationem et metropolitanam potissimum Limanam Ecclesiam singulari iugiter dilectione prosecuti sunt; cumque praesens Limanus Archiepiscopus, suo et Capitularium clerique nomine, enixis Nos votis flagitaverit ut metropolitanam ipsam sedem ad Basilicae dignitatem provehere dignaremur, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Ut igitur hoc anno, quo primum sese vertit saeculum ex quo Peruviana natio se in libertatem vindicavit, auspicatum eventum peculiari Pontificiae voluntatis significatione cumulemus, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, metropolitanam ecclesiam Limanam, Deo sacram in honorem sancti Ioannis Evangelistae, ad Basilicae minoris dignitatem promovemus, cum omnibus et singulis honoribus ac privilegiis, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII maii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

PARS TERRITORII VICARIATUS APOSTOLICI DE CE-LI MERIDIO-ORIENTALI, AD ORIENTEM FLUMINIS HOANG-HO SITA, SEPARATUR ET ADIICITUR VICARIATUI APOSTOLICO DE SCIAM-TOM MERIDIONALI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Ex officio supremi apostolatus quo in terris divinitus fungimur, ea sollicito studio decernere satagimus quae in exploratam christiani populi utilitatem cedant. Iamvero cum venerabilis frater Henricus Lecroart, Vicarius Apostolicus de Ce-li meridio-orientali in Sinis, ob difficultatem flumen Flavum (Hoang-Ho) transfretandi ad pastoralia munia implenda, instanter flagitaverit ut finitimo vicariatui apostolico de Sciam-tom meridionali uniretur territorii suae iurisdictionis pars ad orientem fluminis ipsius sita, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attente perpensis, enunciati Praesulis votis benigne concedendum existimavimus. Idcirco Apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, territorium situm ad orientem fluminis Flavi, *Hoang-ho* vulgo appellati, complectens sub-praefecturam de *Tung-Ming* et partem meridionalem sub-praefecturae de *Chang-Yuan*, a vicariatu apostolico de Ce-li meridio-orientali seiungimus, illudque tribuimus, eadem Nostra auctoritate, vicariatui apostolico de Sciam-tom meridionali.

Haec statuimus decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat sive spectare poterunt plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die III iunii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

GENERALE SEU COMMUNE MANDATUM APOSTOLICUM FIT SEMEL PRO SEMPER LOCORUM ORDINARIIS PRO BENEDICTIONE ABBATUM ORDINIS SANCTI BENEDICTI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Pro benedictione Abbatum duplex in Romano Pontificali formula habetur: altera pro benedictione auctoritate Apostolica, altera autem pro benedictione Ordinarii auctoritate peragenda. Postrema adhibenda erat in benedictione Abbatum, qui ab Ordinarii loci iurisdictione exempti non erant, quique proinde proprio Ordinario loci subiectionem et obedientiam in ipsa benedictionis caeremonia promittere tenebantur. Prior vero formula assumebatur, prouti adhuc in praesens assumitur, in benedictione Abbatum exemptorum, quorum quidem benedictio vel in Curia Romana fit, vel de mandato Apostolico extra Romanam Curiam peragitur, quin loci Ordinario, de cuius potestate exempti sunt, subiectionem et obedientiam promittere debeant. Quoniam vero omnes Ordinis Sancti Benedicti confoederati Abbates palmario exemptionis privilegio gaudent, quod, praeter innumeras antiquas leges identidem editas, etiam nuper promulgatus iuris canonici Codex confirmat (can. 615), horum Abbatum benedictio semper auctoritate Apostolica peragitur. Sed cum ipsa benedictio saepius extra Romanam Curiam sit impertienda, peculiare in singulis casibus Apostolicum mandatum debet exquiri, quod generaliter dirigitur ad Episcopum, cuius in dioecesi futurum benedicendi Abbatis coenobium reperitur, nisi agatur de Abbate nullius dioecesis benedicendo, aut peculiare privilegium adfuerit a quolibet Episcopo benedictionem recipiendi. Codex enim, cum hac in re integre ius antiquum referat, a mandato Apostolico impetrando non eximit, neque illud de iure confert Episcopo dioecesano, sed enunciati mandati necessitas, sicuti antea, permanet. Considerata vero Ordinis Sancti Benedicti ubique terrarum propagatione, cum in pluribus casibus et a longinquis etiam regionibus ad Sanctam hanc Sedem recursus pro mandato Apostolico fieri, atque interea benedictio longum per tempus differri debeat, dilectus filius Fidelis de Stotzingen, Abbas Primas Ordinis Sancti Benedicti, totius Ordinis Benedictini confoederati exprimens vota, pro benedictione omnium Abbatum Ordinis eiusdem extra Romanam Curiam impertienda, generale seu commune mandatum Apostolicum, semel pro semper, enixis precibus Nos flagitavit. Nos autem, omnibus

rei momentis attento seduloque studio perpensis, ut inclytus et vetustissimus Ordo, a monachorum occidentalium Patriarcha in Ecclesiae bonum et columen constitutus, novum nanciscatur Pontificiae benevolentiae pignus, enunciati Abbatis votis annuentes, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, pro omnibus Ordinis Sancti Benedicti confoederati Abbatibus, in posterum, extra Romanam Curiam benedicendis, ubique terrarum, generale seu commune mandatum Apostolicum ad Episcopum dioecesanum respectivum directum, semel pro semper, largimur, quod ad ritualem *Pontificalis* interrogationem « habetis mandatum Apostolicum? » legi possit. Ad haec, quoniam dioecesani Episcopi nonnumquam impediti sunt, quominus benedictionem abbatialem opportuno tempore impertiant, concedimus ut, firmis peculiaribus privilegiis, non solum Abbates *nullius*, de quibus mentio fit in can. 322 § 2; 323 § 1, nec non Abbates quorum monasteria reperiantur intra fines alicuius dioecesis *nullius*, sed etiam ceteri Abbates Ordinis Sancti Benedicti confoederati praefatam benedictionem recipere valeant a quolibet Episcopo cum hac Sancta Sede Apostolica communionem habente, quoties sedes episcopalis vacaverit, vel quoties in scriptis constiterit, Episcopum dioecesanum aut legitime impeditum esse, quominus eam ipse conferat, aut consensum suum ad hoc dedisse. Praecipimus vero, ut in sollemni benedictionis caeremonia Abbas benedicendus debitae fidelitatis iugiter servandae consueto iureiurando se adstringat.

Haec statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX iunii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

ECCLESIA CATHEDRALIS BURGENSIS B. M. V. SIDERIBUS RECEPTAE DICATA, TITULO AC DIGNITATE BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Decessorum Nostrorum insistentes vestigiis, quae in orbe catholico templa antiquitate, dignitate, artium monumentis excellere videantur, ea consuevimus peculiaribus honoris titulis ac privilegiis locupletare, ut ea populares continentium regionum, qua maiore fieri potest, et reverentia colant, et animorum ardore Deum precaturi invisant. Quam ob rem cum dilectus filius Noster Ioannes S. R. E. Cardinalis Benlloch y Vivó, ex Apostolica dispensatione Burgensium Archiepiscopus, qui nunc in Romana Curia adest, enixas ad Nos preces admoverit, ut ecclesiae cathedrali Burgensi dignitatem, titulum ac privilegia Basilicae minoris, pro Nostra benignitate, impertiri dignaremur, Nos purpurati Patris ipsius optatis annuendum ultro libenterque existimavimus. Et revera optime novimus cathedralem eandem, quo est mirabili artificio exstructa, principem obtinere locum inter aedes sacras, quae Hispaniarum regiones nobilitant atque insigne catholici populi hispanici studium religionis testantur; nam templum ipsum iam anno MCCXXI inchoatum a Burgensium Episcopo Mauritio, auspice atque adiuvante sancto Hispaniarum rege Ferdinando, amplitudine, operum artis, quam gothicam vocant, mirificis lineamentis, altarium et sacrae supellectilis copia et magnificentia inter cetera totius regionis hispanicae praecellit. Neque Nos latet hoc ipso anno, proximo mense iulio, septingentesimum celebrandum fore anniversarium, ex quo auspicalis lapis sacri aedificii iactus est, ac propterea Nos quoque volumus eum faustissimum eventum efficere laetiorem, itemque christifidelibus archidioecesis Burgensis stimulos addere, ut maiore in dies prosequantur veneratione beatam Mariam Virginem in caelos Assumptam, cui eadem cathedralis ecclesia dedicata est. Qua re, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi SS. Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Literarum tenore perpetuumque in modum, enunciatam cathedralem ecclesiam archidioecesis Burgensium, dignitate ac titulo Basilicae minoris honestamus, cum omnibus

et singulis honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis, quae aliis minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus iugiter sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die 1 iulii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

BRIGITUR IN PRIMARIAM ASSOCIATIO A TER REPETITA ANGELICA SALUTATIONE VULGO « ŒUVRE DE PROPAGANDE DES TROIS AVE MARIA », BLESII INSTITUTA, CUM FACULTATE AGGREGANDI UBIQUE TERRARUM, ADDITIS INDULGENTIIS AC PRIVILEGIIS.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. - Nihil magis acceptum Nobis est quam ut in christiano populo erga gratiarum apud Deum conciliatricem Virginem Mariam pietas excitetur. Frugiferum hunc ad finem obtinendum plurimum valet repetita Angelicae salutationis recitatio, quam et a priscis temporibus sancti viri praedicarunt et Romani Pontifices Nostri praedecessores, peculiaribus etiam de thesauro Ecclesiae additis gratiis, provexerunt. Quare non sine laetitia comperimus quae retulit ad Nos dilectus filius Chlodoveus a Provin, ex Ordine Fratrum Minorum Capulatorum alumnus, nimirum in civitate Blesensi in sacello B. M. V. Immaculatae dicato, piam canonice institutam fuisse societatem sive confraternitatem sub titulo « Salutationis Angelicae ter repetitae » ad potentiam, sapientiam et misericordiam Dei Matris recolendas. Comperimus quidem hanc societatem brevi, favente Deo, uberrima nactam fuisse incrementa et a multis sacrorum Antistitibus probatam, non modo in universam Galliam se effudisse, sed, nationis illius fines praeter gressam, nunc in Italiam, Lusitaniam et ad exteras quoque catholicas missiones migrasse, et non minus sociorum numero quam bonorum

operum exercitatione florere. Nunc autem cum idem Pater Chlodoveus enunciatae societatis hodiernus Moderator enixas Nobis preces humiliter adhibuerit, ut societatem ipsam ad Primariae sive ad Archiconfraternitatis gradum promovere dignemur, hisque precibus plurium Episcoporum, Archiepiscoporum atque etiam S. R. E. Cardinalium consensus et suffragia accedant; Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Tridentini Concilii decretis interpretandis, Associationem titulo « Salutationis Angelicae ter repe- « titae », in sacello publico, Immaculatae Conceptioni dicato, Ordinis Minorum Capulatorum civitatis Blesensis canonice exsistentem, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, in Archisodalitatem sive in Societatem Primariam cum solitis privilegiis erigimus atque instituimus. Ipsius autem Societatis sic in Primariam a Nobis erectae, officialibus et sodalibus praesentibus et futuris, auctoritate similiter Nostra, praesentium tenore et quidem perpetuo concedimus ut ipsi, servatis religiose sacrorum canonum praescriptis, alias eiusdem nominis atque instituti societates ubique terrarum institutas, sive instituendas in posterum, sibi aggregare queant, et cum illis pariter communicare valeant omnes et singulas indulgentiarum relaxationes eidem Primariae Archisodalitati a Sancta hac Sede concessas sive in posterum concedendas, dummodo hae tamen cum aliis possint communicari.

Sodalium autem Archisodalitatis eiusdem spirituali bono consulere cupientes, audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu, qui dictam Archisodalitatem « Salutationis Angelicae ter « repetitae » in posterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si sacramentali confessione expiati sacram synaxim sumpserint, plenariam indulgentiam largimur, dummodo quavis in ecclesia pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, et, si de absentibus sociis agatur, concedimus ut ipsi eam lucrari valeant, servatis servandis, quum diem, qua adscripti primum fuerint, certo modo noverint; ac tam inscriptis quam in posterum inscribendis sociis in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes ac confessi ac Sacra Communione refecti, vel, quatenus id agere nequiverint, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint, etiam plenariam indulgentiam tribuimus. Praeterea iisdem nunc

et in posterum ipsam in Archisodalitatem sive Primariam Societatem adlectis fidelibus, qui tribus praecipuis Associationis festis diebus, nempe Immaculatae Conceptionis, Annunciationis et Assumptionis B. M. V., et quatuor patronalibus festivitatibus Archisodalitatis memoratae, scilicet sanctae Mechtildis Virginis, sancti Antonii Patavini Confessoris, sancti Leonardi a Portu Mauritio Confessoris et sancti Alfonsi a Ligorio Confessoris et Ecclesiae Doctoris; nec non tribus aliis festis sancti Iosephi B. M. V. Sponsi, sancti Gabrielis Archangeli et sancti Franciscis Assisiensis Confessoris; tandem primo cuiusque per annum mensis sabbato, sacramentali admissorum confessione expiati et caelestibus recreati epulis, quotannis, a medietate diei praecedentis ad mediam usque noctem festi respectivi, propriam Associationis cappellam, si exstet in locis ubi degunt, secus quodvis publicum templum sive sacellum, visitent, ibique, prout supra, pias preces effundant, quo die iniuncta pietatis opera adimpleant, item plenariam indulgentiam concedimus. Insuper enunciatae Primariae Associationis sodalibus praesentibus et futuris, quoties per novem subsequentes dies mane et vespere salutationem Angelicam ter contrito corde ac devote recitaverint, septem annos totidemque quadragenas; quoties vero salutationem ipsam ter, contrito pariter corde et devote, recitent, trecentos dies; sodalibus autem secundi gradus, sive zelatoribus appellatis, quoties iuxta Associationis tabulas ad diffundendam piam consuetudinem ter salutationem Angelicam recitandi, vel etiam ad inscribendos eidem societati fidelibus operam dederint, toties iis de numero poenalium in forma Ecclesiae consueta centum expungimus.

Ad haec, tam adscriptis quam in posterum adscribendis sacerdotibus veniam facimus ex qua ipsi, tribus per hebdomadam diebus, Missae quam pro defunctis rite celebrabunt, altaris indulgentiam applicare valeant. Sacerdotibus autem Moderatoribus omnium associationum ipsi Primariae in posterum aggregandarum facultatem facimus, servandis de iure servatis, ac dummodo sint ad sacramentales confessiones excipiendas probati, tempore sacrorum missionum publice, aliis vero temporibus privatim, benedicendi iuxta ritum formulamque praescriptam, cruces, crucifixos, sacra nomismata, coronas precatorias et parvas D. N. I. C., beatae Mariae Virginis et Sanctorum ex metallo statuas, eisque applicandi indulgentias, quae continentur in elencho per typos edito die v mensis septembris a. MCMXIV, non exclusis, quod ad coronas precatorias, indulgentiis a sancta Birgitta nuncupatis, et etiam illis quae a Patribus Crucigeris vocantur. Praefatis quoque Moderatoribus, durante munere, privilegium quater in hebdomada concedimus, cuius vi Missae ab iisdem ad quodvis cuiusque ecclesiae altare rite celebratae, illi ani-

mae pro qua peractae fuerint perinde suffragentur ac si ad privilegiatum altare celebratae fuissent.

Tandem, cum sodales ipsi Primariae Associationi sive Archisodalitati inscripti, ex praescripto eiusdem Associationis persaepe recitare soleant piam invocationem, iam ab hac Sede Apostolica indulgentiis ditatam: « O Mater mea, libera me hodie a peccato mortali », permittimus, ut ipsi sodales vocabulo « hodie » substituere possint « durante die hoc », si invocationem recitent mane, sive « durante hac nocte » si eam recitent vespere, idque quocumque idiomate dummodo versio fidelis sit, quin indulgentia invocationi adiuncta detrimentum ullum patiatur.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, ipsique Sodalitati, sic in Primariam a Nobis evectae, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Largimur simul ipsis sociis praesentibus et futuris memoratae Primariae societatis, si malint, liceat indulgentiis omnibus, tam plenariis quam partialibus, quas supra numeravimus, exclusa plenaria in mortis articulo lucranda indulgentia, functorum vita labes poenasque expiare. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ceterisque omnibus, speciali licet atque individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX iulii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EM.UM P. D. CAROLUM IOSEPHUM S. R. E. PRESB. CARD. SCHULTE, ARCHIEPISCOPUM COLONIENSEM: DE CATHOLICO PHILOSOPHIAE INSTITUTO COLONIAE AGRIPPINAE CONDENDO.

Dilecte fili noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Optimum sane consilium, uti accepimus ex tuis officiosis litteris, nuper iniisti, comprobante Fuldensi Episcoporum conventu, Catholicum videlicet Institutum Coloniae Agrippinae condendi ut philosophia altius excolatur. Profecto nihil esse potest salubrius aut opportunius quam ut Instituta verae scientiae, idest philosophiae, condantur, ubi non modo solida atque tuta tradatur doctrina, sed etiam ea omnia dilucide explicentur, quae pertinent ad supremas veri et boni rationes, ut quaestiones variae aeque solvantur, quae sint perpetua vice exoriturae. Iamvero philosophia, quae merito principem locum apud catholicos obtinet, illa est quam scholasticam vocant; quaeque, a sanctis Doctoribus exculta, ad eum perfectionis apicem Aquinatis ingenio evecta est, ut fere nequeat sublimius assurgere. Quam quidem ad rem exploratae plane sunt praescriptiones Romanorum Pontificum, quas dudum ratas habuit Codex iuris canonici. Non pauci quidem, uti novimus, etiam ex lectissimis Germaniae viris, iam diu censent scholasticam, quae iure *philosophia sensus communis* appellata est, in dignitatem pristinam restituendam esse, ut ea tandem, ex oblivione contemptuque emergens, non modo clericorum mentes, sed etiam eorum qui civilia munia obibunt recte fingat atque conformet. Id est sane verissime dictum; scholasticae enim studium cum sit theologiae sacrae quasi aditus, tum valde confert ad humanas scientias omne genus provehendas: principia, quibus regantur, eisdem praebendo, ac fundamenta suppeditando quibus nitantur. Nos igitur, praeclaram dilaudantes Episcopatus istius sollertiam, id magnopere optamus ut quam citius Catholicum philosophiae Institutum excitetur idemque ad splendorem revirescat veteris studiorum Universitatis, cum duo illa doctrinae lumina Coloniae philosophiam tradebant, Albertus magnus et summus Aquinas. In hanc rem Ipsimet certam pecuniae vim libenter destinamus; ac fore confidimus ut boni omnes in Germania, qui optime semper de Ecclesia mereri soliti sunt,

nunc etiam opus istud munifice iuvare velint, cum quo tantum coniungitur catholicae civilisque rei emolumentum. Auspicemque divinorum munerum et paternae benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, singulis Germaniae Episcopis, iisque omnibus qui quomodocumque perficiendae rei operam dabunt, apostolicam benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIX mensis iunii, in festo Apostolorum Principum, MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD E.MOS PP. DD. ALEXANDRUM S. R. E. PRESB. CARD. KAKOWSKI, ARCHIEPISCOPUM VARSAVIENSEM, EDMUNDUM S. R. E. PRESB. CARD. DALBOR, ARCHIEPISCOPUM GNESNENSEM ET POSNANIENSEM, CETEROSQUE POLONIAE EPISCOPOS: DE RATIONE A CLERO SERVANDA IN PRAESENTI POLONIAE CONDITIONE.

Dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Ex iis litteris, quas, a Vobis datas, dilectus filius Noster Alexander Kakowski, Cardinalis Archiepiscopus Varsaviensis, Nobis reddidit, perlibentes cognovimus de fraterno conventu vestro ad sepulcrum sancti Stanislai, Polonorum patroni caelestis, nuper habito; et quae pro vestro pastorali munere communiter ceperitis consilia, ea reapse ad bonum animarum, vestris mandatarum curis, velit Deus suae gratiae virtute valere, enixe precamur.

In iisdem litteris nonnulla Vos commemoratis ex iis beneficiis, quae Nos in populum polonum conferre studuimus. Verum multo maiora multoque illustriora ex historia suppetunt testimonia peculiaris illius caritatis, qua semper haec Apostolica Sedes nationem vestram prosecuta est: quae quidem caritas tanto impensior esse consuevit, quanto deteriore condicione Polonia utebatur. Nam, cum a civitatum rectoribus potior iure haberetur vis, omnesque taciti politicam civitatis polonae personam deleri sinerent, una reclamavit Apostolica Sedes; cum polonorum sanctissima iura superbo dominatu premerentur, una eorum defensionem et palam et secreto suscepit Apostolica Sedes; cum, recenti maximo bello, essent qui autumarent satis bene provisum iri Poloniae, si ei quoddam *autonomiae* genus quod promittebatur, tribueretur, una

haec eadem Apostolica Sedes pluries affirmateque contendit, plenam perfectamque libertatem, id est ***independentiam*** quam vocant, opus esse Poloniae, omninoque curandum, ut ad pristinam revirescerent personae moralis dignitatem.

Noster hic amor Nostrumque studium erga nationem vestram, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, uno definitur termino, quem scilicet officium iustitiaque indicat. Etenim ubi de suis quisque rationibus populi inter se pugnant, Romani Pontificis, communis omnium parentis, est neutri favere parti, seque integrum ad utrosque servare. Hanc agendi rationem Romani Pontifices semper secuti sunt; eamdemque Nos dum immane bellum gerebatur atque etiam proximo tempore ante Silesiae Superioris plebiscitum retinuimus, quaecumque dictitarint vel dictitent homines malevoli aut certe huius Apostolicae Sedis parum observantes. Si autem incensis hominum cupiditatibus fiat, quod non raro evenire experimentis compertum est, ut alienum ius violetur, eadem officii sanctitate adducimur ad eiusdem violationem improbandam atque damnandam, undecumque illa exstiterit.

Cum igitur erga patriam vestram hoc affecti simus animo, Nos vehementer optamus cupimusque ut difficultates quae sibi ad vitam politicam nunc resurgenti deesse non poterant, celeriter feliciterque Polonia evincat, brevique ac facile possit eam cum finitimis nationibus pacificam compositionem assequi, cuius plane indiget ad suam ipsius conservationem et incrementum. Huc enimvero admodum potest vestra, dilecti filii Nostri ac venerabiles fratres, vestrique cleri opera et industria valere, si quidem in sacri ministerii finibus, amplissimis sane, se contineat. Quo autem modo clerici, praecipueque Episcopi sese gerere in politicis debeant, declarat epistola, quam Nos die x mensis februarii proxime elapsi ad Episcopos Belgarum dedimus, cuius hoc caput est: cum ex una parte gubernare rem publicam legitimae potestatis, quae civitati praeest, proprium munus officiumque sit, ex altera debent sacrorum Antistites illud semper meminisse Pauli ad Hebraeos (V, 1): ***Omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis, quae sunt ad Deum.*** Ita duarum potestatum unicuique sua est definita regio, in qua versetur. Quare, sicut potestas civilis polona in ipsam rei publicae utilitatem clero debet, sacra munia obeunti, favere, ac perverse suo officio abuteretur, si ipsorum perfunctioni munerum impedimentum afferre auderet et quas habent rationes cum Deo cives, eas vellet ipsa moderari; sic Episcopi ceterique de clero polonorum, ut cives quidem liberam habent potestatem suis iuribus civilibus recte utendi, ut ministri autem sunt ***Christi et dispensatores mysteriorum Dei*** (I *Cor.*, IV, 1), non

debent politicis implicari negotiis, sed civitatis legibus et politicae gubernationi potestatis civilis, voce exemploque, obtemperationem suadentes, in primis id agere, ut ad religionem bonosque mores civium animos conforment. Maxime vero ad sectas Protestantium itemque ad consilia hominum turbolentissimorum, istius quoque nationis pestem molientium, vigilanter attendant, neque latius ea diffundi patiantur, sed sanas usquequaque disseminent doctrinas, diaria praesertim ac periodica scripta scriptis eorum contraria typis edendo. Denique - quod unicuique de sacro Ordine sollemne debet sanctumque esse - studeant oportet, mutuae caritatis officia tribuere suis in sacerdotio fratribus, quamvis secum in re publica dissideant, aliove sint genere vel ritu.

Ista duarum potestatum distinctio simul et conspiratio, quae quidem Ecclesiae doctrina praecipitur, semper et civibus et civitatibus salutaris exstitit. Talem nationi Polonae futuram confisi, auspicem divinorum munerum ac testem praecipuae benevolentiae Nostrae, vobis, dilecti filii Nostri et venerabiles fratres, vestroque clero ac populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVI mensis iulii, in commemoratione Ssmae Mariae Virginis de Monte Carmelo, anno MCMXXI, Pontificatus Nostri septimo.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. PATRITIUM MURRAY, CONGREGATIONIS A SS.MO REDEMPTORE MODERATOREM GENERALEM, ANNO EXEUNTE QUINQUAGESIMO CUM SANCTUS ALFONSUS M. DE LIGORIO INTER ECCLESIAE DOCTORES ADSCRIPTUS EST.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quinquagesimo exeunte anno cum sanctissimus Congregationis istius Pater legifer, Alfonsus Maria de Ligorio, inter Ecclesiae Doctores sollemni ritu adscriptus est, equidem gratulamur vobis ex animo quod tam sedulam dedistis operam ut scripta eius saluberrima usquequaque propagarentur. Ita, ex quo ille hoc novo decore a decessore Nostro f. r. Pio IX insignitus est, clarius latiusque per christianum orbem universum caelestis eius sapientia elucere coepit, idque magna admodum cum studiosorum et animarum utilitate. Etenim, dum plerumque accidit ut optimi quoque libri decursu temporis oblitterentur, maior quidem in dies appa-

ret Alfonsianae doctrinae praestantia atque opportunitas; ut nulla paene sit aetatis huius errorum fallacia, quam, maxima saltem ex parte, sanctus Doctor invicte iam non refutarit. Verum hoc est praecipue in eius laude ponendum quod fidei principia ita roborare studet ut eadem ad recte agendum efficaciter conducant; ob eamque causam non modo studiosis ac doctoribus is est adiumento, sed etiam fidelibus omnis ordinis, quibus ad solidas virtutes et perfectionis christianae apicem assequendum viam ostendit atque complanat. Iamvero in ceteris quoque disciplinis sanctus Alfonsus praeclare enituit, praesertim in re dogmatica, quaestiones difficillimas et maxime controversas perspicue admodum eruditeque pertractando. Haec autem documenta sacra, a Christo Domino tradita, in usum is deducere contendit, non modo de iis egregie scribendo, sed potius de iis sancte vivendo, ut mirificum pastoralis doctrinae exemplar in se ipse pastoribus omnibus exhibuerit. Huc accedit quod cum probe novisset vir pientissimus Dei amorem, et perennem esse omnis virtutis fontem, et vinculum quo fides cum christiana vita coniungitur, idcirco in dilectione divina is posuit sanctitudinis fundamentum; quam quidem caritatem excitandi causa, in eo totus fuit ut hominibus summam Iesu Christi amabilitatem repraesentaret, Passionem eius praesertim sanctaeque Eucharistiae institutionem recolendo: his enim ante omnia homines mira vi amoris alliciuntur. Hoc flagrans caritatis spiritu, innumerabiles fere precationes confecit, seraphicum redolentes ardorem, quae multas in linguas conversae, ubique in fidelium ore versantur, ut vere dici queat, plurima catholicorum centena millia ipsis Alfonsi verbis suam erga Deum et Virginem Matrem patefacere fiduciam, suas fundere preces, suumque amorem profiteri. Quare libenti sane animo Nos istam participamus laetitiam, quae non solum domestica est, sed ad Ecclesiam universam quodammodo pertinens. Atque hortamentum in laudem vertentes, id fore omnino confidimus ut, tanti Patris exemplo, ad Dei gloriam animarumque salutem alacritate nova allaboretis; qui certe fructus erit istius commemorationis pulcherrimus. Caelestium autem munerum auspicem ac paternae benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, singulisque religiosae familiae alumnis, cui tu praees diligenter, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xx mensis iulii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD EM.UM P. D. PETRUM S. R. E. CARD. GASPARRI, A SECRETIS STATUS: DE MISERRIMA RUSSIACI POPULI CONDITIONE LEVANDA.

Signor Cardinale,

Le notizie che in questi giorni Ci pervengono intorno alle condizioni del popolo russo, sono, come Ella, signor Cardinale, ben sa, particolarmente gravi. A quanto si può giudicare dalla laconica sobrietà di queste prime informazioni, noi ci troviamo di fronte ad una delle più spaventose catastrofi della storia. Masse sterminate di creature umane, colpite dalla fame, falciate dal tifo e dal colera, ondeggiano disperatamente sopra una terra inaridita e si riversano su i centri più popolosi, dove sperano di trovare il pane e donde vengono ricacciate con la forza delle armi. Dal bacino del Volga molti milioni di uomini invocano, dinanzi alla morte più terribile, il soccorso dell'umanità.

Questo grido di dolore, signor Cardinale, Ci ha ferito profondamente. Si tratta di un popolo già sommamente provato dal flagello della guerra; di un popolo, su cui brilla il carattere di Cristo e che ha sempre fortemente voluto appartenere alla grande famiglia cristiana. Per quanto separato da Noi da barriere che lunghi secoli hanno innalzato, esso è tanto più vicino al Nostro cuore di Padre, quanto è più grande la sua sventura.

Signor Cardinale, Noi sentiamo il dovere di fare tutto il possibile nella Nostra povertà per soccorrere i figli lontani. Ma la vastità della rovina è tale che tutti i popoli debbono unirsi per provvedere; e nessuno sforzo, per quanto grande, riuscirà di troppo dinanzi all'immensità del disastro. Perciò La invitiamo, signor Cardinale, a mettere in opera i mezzi che sono a sua disposizione per far presente ai Governi delle varie Nazioni la necessità di una pronta ed efficace azione comune.

Il Nostro appello innanzi tutto va ai popoli cristiani, i quali conoscono l'infinita carità del divin Redentore, che ha dato il sangue per renderci tutti fratelli; e poi va a tutti gli altri popoli civili, perchè ogni uomo, degno di questo nome, deve sentire il dovere di accorrere dove muore un altro uomo.

Più di una volta, in questi anni calamitosi che traversiamo, la Sede Apostolica ha levato la voce in mezzo alle Nazioni, memore dell'alta e

dolce missione che Iddio le ha affidato. Se la Nostra parola oggi torna ad implorare la carità, quando ancora non è spenta l'ultima eco delle Nostre passate esortazioni e delle Nostre suppliche, ciò è solamente perchè i nuovi dolori uguagliano e forse superano le passate sciagure.

Intanto tutti i figli della Chiesa di Cristo, sparsi per il mondo, ricchi e poveri, mentre depongono il loro obolo a favore dei fratelli che muoiono di fame, innalzino a Dio con fiducia le loro preghiere, perchè si degni di soccorrerci con la sua infinita Provvidenza ed affrettare la fine di un così tremendo flagello.

Con questo voto, signor Cardinale, Ci è grato impartirle l'Apostolica Benedizione.

Dal Vaticano, il 5 di agosto 1921.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

CIRCA PROPONENDOS AD EPISCOPALE MINISTERIUM PRO DIOECESIBUS RITUS LATINI IN POLONIA.

1. Ad proponendos Apostolicae Sedi sacerdotes ad episcopale ministerium idoneos ac dignos, conventus Episcoporum ritus latini in Polonia fient tempore et modo infra assignatis.

2. *Quolibet triennio,* sub initium Quadragesimae, incipiendo ab an. 1922, omnes et singuli residentiales Episcopi Poloniae, iuxta modum infra statutum, Metropolitano seniori, qui Praeses erit conventus, sacerdotum nomina indicabunt, quos dignos episcopali ministerio existimabunt. Nil autem vetat quominus, hos inter, alterius etiam dioecesis vel provinciae sacerdotes proponantur; *sub gravi* tamen exigitur ut, qui proponitur, personaliter et ex diuturna conversatione a proponente cognoscatur.

3. Una cum nomine candidati, aetatem quoque, quando fieri potest, designabunt, eius originis et actualis commorationis locum, atque officium quo principaliter fungitur.

4. Antequam determinent quem proponant, Episcopi poterunt a proprio Auxiliari seu Suffraganeo, si quem habeant, et ab aliis viris ecclesiasticis prudentioribus, etiam cleri regularis, necessarias notitias exquirere, ita tamen ut finis huius inquisitionis omnino lateat. Notitias vero quas seu viva voce seu scriptis receperint, nemini patefaciant, nisi forte in Episcoporum conventu, de quo inferius.

5. Nomina quae Episcopi iuxta art. 2 proponent, nulli alii praeterquam conferentiae Praesidi manifestent.

6. Praeses, habitis ab Episcopis candidatorum propositionibus, suas adiiciat: omnium indicem ordine alphabetico conficiat et, reticitis pro-

ponentibus, hanc notulam transmittat singulis Antistitibus, ut hi opportunas investigationes peragere valeant de qualitatibus eorum quos personaliter et certa scientia non cognoscant.

7. Investigationes eiusmodi maxima secreti cautela peragendae erunt, ut supra num. 4 dictum est. Quod si vereantur rem palam evasuram, ab ulterioribus inquisitionibus abstineant.

8. Die et loco a Praeside determinandis, omnes memorati Episcopi convenient ad seligendos eos qui Sanctae Sedi ad episcopale ministerium proponi debeant. Convenient autem absque ulla solemnitate, quasi ad familiarem congressum, ut attentio quaelibet, praesertim diariorum et ephemeridum, et omne curiositatis studium vitetur.

9. In conventu, invocato divino auxilio, praestandum erit a singulis, Praeside non excepto, tactis Ss. Evangeliis, iusiurandum de secreto servando, ut sacratius fiat vinculum quo omnes adstringuntur: post hoc regulae ad electionem faciendam legendae erunt.

10. Deinde unus ex Episcopis praesentibus in Secretarium eligetur.

11. His peractis, ad disceptationem venietur ut, inter tot exhibitos, digniores et aptiores seligantur. Id tamen veluti Christo praesente et sub Eius obtutu fiet, omni humana consideratione postposita, cum discretione et caritate, supremo Ecclesiae bono divinaque gloria et animarum salute unice ob oculos habitis.

12. Candidati maturae sed non nimium provectae aetatis esse debent; prudentia praediti in agendis, quae sit ex ministeriorum exercitio comprobata; sanissima et non communi doctrina exornati, et cum debita erga Apostolicam Sedem devotione coniuncta; maxime autem honestate vitae et pietate insignes. Attendendum insuper erit ad capacitatem candidatorum quoad temporalem bonorum administrationem, ad conditionem eorum familiarem, ad indolem et valetudinem. Uno verbo, videndum utrum omnibus iis qualitatibus polleant, quae in optimo pastore requiruntur, ut cum fructu et aedificatione populum Dei regere queant.

13. Discussione peracta, fiet hac ratione scrutinium:

a) Qui omnium Episcoporum sententia, quavis demum de causa, visi fuerint in disceptatione ex numero proponendorum expungendi, ii in suffragium non vocabuntur; de ceteris, ***etiam probatissimis***, suffragium feretur.

b) Candidati singuli ordine alphabetico ad suffragium proponentur: suffragia secreta erunt.

c) Episcopi omnes, Praeside non excepto, pro singulis candidatis tribus utentur taxillis seu calculis, albo scilicet, nigro, tertioque alte-

rius cuiuscumque coloris: primo ad approbandum, altero ad reprobandum, tertio ad abstensionem indicandam.

d) Singuli Antistites, praeeunte Praeside, in urna ad hunc finem disposita taxillum deponent, quo dignum, *coram Deo et graviter onerata conscientia,* sacerdotem aestimabunt qui in suffragium vocatur; reliquos taxillos binos in urna alia, pariter secreto, deponent.

e) Suffragiis expletis, Praeses, adstante Episcopo Secretario, taxillos in prima urna depositos extrahet, et eorum speciem coram omnibus numerabit scriptoque adnotabit.

14. Quamvis vero Summus Pontifex sibi reservet, dioecesi vel archidioecesi aliqua vacante, opportunis modis consilia ab Episcopis vel Archiepiscopis requirere, ut personam eligat quae inter approbatas magis idonea videatur dioecesi illi regendae, nihilominus fas erit Episcopis in eodem conventu indicare, generali saltem ratione, cuinam dioecesi, maiori vel minori, tranquillae et ordinatae, an etiam multis subsidiis indigenti, candidatos magis idoneos censeant, et quibus de causis.

15. Episcopus a secretis, discussione durante, diligenter adnotabit quae de singulis candidatis a singulis suffragatoribus dicta fuerint; quaenam discussionis fuerit conclusio; denique quinam tum in primo scrutinio, tum in secundo (si fiat) fuerit exitus, et quidnam specialius iuxta art. 14 fuerit dictum.

16. Antistites a conventu ne discedant, antequam ab Episcopo Secretario lecta fuerit relatio ab eodem confecta circa nomina proposita, candidatorum qualitates et obtenta suffragia, eamque probaverint.

17. Actorum exemplar a Praeside, a Praesule a secretis et a ceteris Episcopis praesentibus subsignatum, quam tutissime ad Sacram hanc Congregationem mittetur. Acta vero ipsa penes ipsum Praesidem in archivo secretissimo Sancti Officii servabuntur, destruenda tamen post annum, vel etiam prius, si periculum violationis secreti immineat.

18. De cetero fas semper erit Episcopis, tum occasione propositionis candidati tum vacationis alicuius sedis, praesertim maioris momenti, litteras Sacrae huic Congregationi vel ipsi Ssmo Domino conscribere, quibus mentem suam circa personarum qualitates sive absolute, sive relate ad provisionem dictae sedis, patefaciant.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 20 augusti 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

II

PRAGENSIS-BUDVICENSIS

DE FINIUM DIOECESUM COMMUTATIONE

DECRETUM

Incolae cuiusdam vici apud *Unterkamenzen,* pertinentes ad paroeciam *Stankau*, dioecesis Budvicensis, Ordinarium Pragensem instanter supplicarunt ut, ob magnam a praedicta paroecia distantiam, viciniori ecclesiae paroeciali *Holleischen,* archidioecesis Pragensis, incorporarentur. Porro oblatis in hunc finem precibus Apostolicae Sedi a Rmo Archiepiscopo Pragensi, SSmus D. N. Benedictus PP. XV, attento favorabili voto R. P. D. Clementis Micara, Archiepiscopi tit. Apamen. et Nuntii Apostolici apud rempublicam Czecho-Slovacam, necnon habito Rmi Ordinarii Budvicensis, aliorumque, quorum interesse poterat, consensu, benigne annuendum censuit. Quamobrem de Apostolicae potestatis plenitudine, vi praesentis consistorialis decreti, statuit ut vicus apud *Unterkamenzen* eiusdemque incolae a paroecia Stankoviensi dioecesis Budvicensis separentur, et ecclesiae paroeciali Holleischensi, in archidioecesi Pragensi, perpetuo uniantur.

Ad praemissa autem exsecutioni mandanda, SSmus Dnus deputavit R. P. D. Clementem Micara, Nuntium Apostolicum, eidem tribuens facultates omnes ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet in ecclesiastica dignitate constitutum; cum onere intra sex menses mittendi authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 28 iulii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

III

TIRASPOLENSIS-IASSIENSIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Quum nonnullae dioecesis Tiraspolensis paroeciae, in Bessarabia sitae, modo in finibus regni Romaniae fuerint inclusae, Episcopus Tiraspolensis postulavit, ut eaedem paroeciae a territorio suae dioecesis dismembrarentur et finitimae dioecesi Iassiensi aggregarentur. Quam petitionem SSmus D. N. Benedictus PP. XV, ut facilior et expeditior redderetur animarum cura, attenta quoque latissima dioecesis Tiraspolensis extensione, auditis R. P. D. Francisco Marmaggi, Archiepiscopo tit. Adrianopolitano et Nuntio Apostolico in Romania, nec non R. P. D. Alexandro Cisar, Episcopo Iassiensi, benigne excipiendam censuit. Quapropter, de Apostolicae potestatis plenitudine et suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant consensu, per praesens decretum consistoriale statuit, ut sequentes paroeciae *Kischineff, Bender, Bieley, Chotin* et *Krassna,* quae hucusque ad dioecesim Tiraspolensem pertinuerunt, ab eadem dioecesi avellantur et dioecesi Iassiensi perpetuo ac cum omnibus iuribus et obligationibus huic dioecesi propriis adiiciantur atque uniantur.

Ad haec omnia exsecutioni demandanda, Sanctitas Sua deputavit memoratum R. P. D. Franciscum Marmaggi, Nuntium Apostolicum, eidem tribuens facultates omnes ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet in ecclesiastica dignitate constitutum: facto onere intra sex menses mittendi ad Sacram hanc Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 2 augusti 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, decretis S. Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas pastore providit, nimirum:

13 iulii 1921. — Cathedrali Ecclesiae de Plata, in Republica Argentina, praefecit R. P. D. Franciscum Alberti, hactenus Episcopum titularem Siuniensem.

29 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Himeriensi, R. P. Alfridum Baudrillart, Rectorem Instituti Catholici Parisiensis et Antistitem Urbanum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Andrapanensi, R. P. Matthaeum Colón Canals, quem constituit Auxiliarem Emi ac Rmi P. D. Henrici S. R. E. Presb. Card. Almaràz et Santos, Archiepiscopi Toletani.

30 iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Guatimalensi, R. P. Aloysium Muñoz, presbyterum Societatis Iesu.

4 augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Huarensi, R. D. Augustinum De Iesus et Souza, Canonicum theologum Bracharensis cathedralis, quem deputavit in Coadiutorem cum iure futurae successionis Rmi Episcopi Lamacensis.

5 augusti. — Cathedrali Ecclesiae Portoricensi, R. D. Georgium Iosephum Caruana, e dioecesi Bruklyniensi presbyterum.

10 augusti. — Metropolitanae Ecclesiae Baltimorensi, R. P. D. Michaëlem Iosephum Curley, hactenus Episcopum S. Augustini.

— Cathedrali Ecclesiae Toletanae in America, R. D. Samuelem Stritch, Cancellarium Curiae dioecesanae Nashvillensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Platearum, R. D. Ferdinandum Périer, S. I., deputatum in Coadiutorem cum iure futurae successionis Archiepiscopi Calcuttensis.

12 augusti. — Cathedrali Ecclesiae Misnensi, nuperrime restitutae, R. D. Christianum Schreiber, rectorem Seminarii dioecesis Fuldensis.

19 augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Camulianensi, R. D. Ioannem Dunn, quem deputavit in Auxiliarem R. P. D. Patritii Iosephi Hayes, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

20 augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Curiensi, R. D. Michaëlem Crane, quem deputavit in Auxiliarem Emi ac Rmi P. D. Dionysii S. R. E. Presbyteri Card. Dougherty, Archiepiscopi Philadelphiensis.

SACRA CONGREGATIO DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM

DIOECESIS *L.*

IRREGULARITATIS EX DEFECTU CORPORIS

1 iulii 1918

Ordinarius L., datis ad hanc Sacram Congregationem de disciplina Sacramentorum litteris, die 22 mensis octobris, anni 1917, ab eadem gratiam dispensationis expetiit ab impedimento irregularitatis ex defectu corporis pro clerico suae dioecesis A. F., qui, ob vulnus in bello acceptum, integrae manus dexterae cum arteriis (*de la main droite et du poignet droit*) rescissionem pati coactus fuerat, ut exinde ad sacros Ordines promoveri posset.

Rmus Ordinarius his rationibus instanter porrectas preces communire sategit: 1) Agitur in casu de iuvene ingenii animique dotibus praestanti, qui antequam immanis belli incendium oriretur, iam ecclesiasticis incumbere coeperat studiis, vocationisque ad sacerdotium ineundum perspicua ostenderat signa. - 2) Ad arma vocatus, toto tempore quo stipendia facere coactus fuit, nullam praebuit reprehensionis ansam, immo multa exstitit laude dignus. Vulnere in bello accepto, maxime perdoluit quod ei impedimentum obiiceretur, quo minus sua optata recipiendi sacerdotium explerentur. - 3) In dioecesi valde sacerdotibus opus est, propterea quod plurimi in bello morti occubuere. - 4) Cum modo scientia, quam *orthopaedicam* vocant, multum profecerit, ac plurima excogitaverit inventa, mutilus iuvenis arte quaesita manu uti poterit, cuius ope quae ad sacra exercenda pertinent prorsus sibi fas erit peragere.

Verum, cum ageretur de dispensatione impertienda ab irregularitate maximi quidem momenti ac de promovendo ad sacros Ordines, pro quo nullum simile exemplum superioribus temporibus exstare videretur a sacris Congregationibus relatum, quae ante Pianam Constitutionem *Sapienti consilio* de huiusmodi dispensationibus iudicabant, accuratissime de casu exposito disceptatum fuit in plenario huius Sacrae Congregationis conventu ab EE. ac RR. PP. Cardinalibus, mense novembri anni 1917. Atque in primis opportunum visum est a Suprema S. Officii

Congregatione exquirere « num in casu praedicto, ob rescissionem inte-« grae manus dexterae, aliquod impedimentum habeatur a quo dispensari « nequeat *ratione collationis sacramenti Ordinis* ». Et huic quaestioni in Congregatione Generali EE. et RR. Patrum in rebus fidei Inquisitorum Generalium feria IV die 14 ianuarii 1918 responsum fuit: *negative.*

Exinde haec Sacra Congregatio de Sacramentis ita eidem Rmo Ordinario L. rescripsit: « Orator sibi manum affabre arte elaboratam com-« paret, ac medici testimonium exhibeat, qui referat quae ipse eadem « artificiosa manu peragere valeat. Experimentis item coram caeremo-« niarum magistro accuratissime subiiciatur, huiusque scripta attesta-« tione praehabita, iterum hanc Sacram Congregationem adeat ».

Itaque idem Rmus Ordinarius huic Sacrae Congregationi documenta mittere curavit, ex quibus patuit oratorem manum exquisitissima arte confectam sibi aptasse, eiusque ope, eodem fatente medico, ipsum ritus, qui pro litanda Missa requiruntur, bene explere posse. Caeremoniarum pariter magister, solertissime experimento habito, plane declaravit enunciatum oratorem manu arte elaborata calicem, pixidem, atque ostensorium valide apprehendere posse, firmiter tenere ac deferre. Addit insuper ipsum, eadem artificiosa manu utentem atque laeva, calicem posse abstergere, aperire ostensorium et claudere, atque in ipsum sacram Hostiam collocare. Nec omittit dilaudatus caeremoniarum magister haec omnia eumdem oratorem expedite, magisque in dies quotidiano accedente usu, securius expleturum.

Hisce omnibus Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV, relatis in audientia ab Emo Card. Praefecto habita die 1 iulii anni 1918, Sanctitas Sua, cunctis attentis, Rmo Ordinario L. demandare dignata est, ut pro suo prudenti arbitrio et conscientia gratiam impertiatur ad effectum de quo in precibus, dummodo absit quodcumque irreverentiae periculum erga SS. Eucharistiam, nulla habeatur fidelium admiratio, et alia serventur de iure servanda.

† A. Capotosti, Ep. Thermen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DIOECESIS *V.*

MISSAE CONVENTUALIS

Die 13 martii 1920 et 12 martii 1921

Species facti. – Supplici oblato libello Capitulum cathedrale dioecesis *V.* huic S. C. exposuit quod octo festis anni solemnioribus, quibus Episcopus pontificaliter vel eius loco una ex Dignitatibus capitularibus solemniter celebrat in cathedrali ecclesia, canonicus *hebdomadarius* ad tramitem iuris (can. 397, n. 1 Cod. iur. can.) Missam conventualem pro benefactoribus privatim celebrare et applicare solet. De quo nulla controversia.

Verum quaestio agitatur Dignitates inter et canonicos eiusdem Capituli quoad alios quatuor dies festos minus solemnes, synodales nuncupatos, idest Circumcisionis et Ascensionis Domini, SSmi Corporis Christi et beatorum App. Petri et Pauli, quibus cantus Missae conventualis, cui pontificaliter assistit Episcopus, Dignitatibus ex inolita consuetudine competit. Hisce enim quatuor festis, Dignitates celebrantes canonico hebdomadario, canonici hebdomadarii autem Dignitati celebranti onus Missae conventualis pro benefactoribus applicandae incumbere contendunt. Quum de hac re statuta prorsus sileant, nec consuetudo quae imponit hoc onus hebdomadario adhuc legitime praescripta videatur, quippe quae vix a vigesimo anno observetur - ex interpretatione nimirum resolutionis H. S. C. in Sebenicen. datae die 4 martii 1876, quae interpretatio nuper in dubium revocatur a compluribus - capitulares, assentiente ultro Ordinario, sequens dubium huic S. C. solvendum proposuerunt, nempe: « se nelle feste in cui alle Dignità *ex consuetudine* « spetti cantare la Messa, spetti pure alle medesime l'onere dell'applica- « zione, ovvero quest'onere, come nelle otto feste solenniori, spetti « sempre all'ebdomadario ».

Synopsis disceptationis. - Principium generale est in iure, Missam conventualem in Capitulis quotidie cani debere *eamque* benefactoribus in genere esse applicandam. Quod principium etiam in dato Codice confirmatur can. 413 § 2. Pronum autem est, eum applicare Missam

debere, qui debet celebrare; secundum enim mentem iuris *ea* Missa benefactoribus applicanda est, quae et dicitur et est *conventualis*. Hoc autem ius praeformatum ab Honorio III in cap. 11 *de celebr. Missar.*, etc., X., (III, 41), et postea antiquo iure melius determinatum, confirmatum est a Benedicto XIV sua const. « Cum semper oblatas » 19 aug. 1744. Concordat ius novissimum Codicis in c. 417 § 1, ubi dicitur: « Missa « conventualis applicanda est pro benefactoribus in genere ». Quibus ex verbis patet *conventualem*, et *non aliam* Missam, benefactoribus esse applicandam.

Verum quidem est, antiquo pariter ac novo iure statutum esse et praxi confirmatum, ut Episcopus pontificaliter celebrans diebus sollemnioribus in choro, seu canonicis assistentibus, non teneatur ipse applicare Missam pro benefactoribus, imo nec possit; sed iis diebus, qui generatim festi sunt, teneatur applicare Missam pro populo. Sed, si quis bene consideret, haec non est exceptio generali regulae ut celebrans Missam conventualem, applicare eam debeat benefactoribus. Missa enim illa pontificalis *non* est in sensu stricto *conventualis*, sed solum illius *locum tenet*. Et re quidem vera cautum semper est a iure et antiquo, et novo, ut pontificali Episcopi Missae non tribueretur character Missae *conventualis*. Expresse enim edixit ius antiquum Missam conventualem celebrandam esse iis diebus ab *hebdomadario* vel ab alio capitulari, *cui onus inest Missae conventualis* (S. R. C. in una Marsorum 12 novembris 1831 ad 20, n. 2682). Idipsum insinuat Codex in can. 413 § 3, quando dicit: « Missam *conventualem* sine cantu celebrare licet hebdo- « madario, cum in ecclesia, pontificali ritu, Episcopus vel alius loco « Episcopi celebrat ». Ex quo canone illud quoque docemur, ne eam quidem esse Missam conventualem, quam Dignitas aut alius loco Episcopi impediti, aut tempore sedis vacantis, celebrat. Ea tenet quidem locum Missae conventualis, sed talis proprie non est. Conventualis contra est, quam hebdomadarius iis diebus celebrat et applicat.

Ex quibus deducendum est, minime punctum tulisse De Herdt, quando ad explicandam rationem, cur ea die Episcopus non teneatur applicare pro benefactoribus, asserit id accidere ex eo quod Episcopus « eam diebus festis pro ovibus suis applicare debeat ». Quae ratio non deducitur ex decreto S. R. C. ab eo citato, in una Marsorum 12 nov. 1831 ad 20°, de quo supra. Ratio sane illa non redditur a S. Congregatione rescribente, sed innuitur ab oratore. Petitio enim ita proposita fuit: « Quum Episcopus diebus festis applicare debeat pro ovibus suis, quae- « ritur: An, Episcopo hisce diebus pontificaliter celebrante, canonici « debeant Missam conventualem pro benefactoribus cantare et quando ».

Cui propositae quaestioni caute respondit S. Congregatio, rationem illam nec directe nec indirecte approbans: « Hebdomadarius vel is cui inest « onus Missae conventualis, illam celebret lectam ante vel post Mis- « sam pontificalem ».

Et haec omnia firmantur praescripto ipsius constitutionis Benedicti XIV « Cum semper oblatas » § 17, ubi Pontifex ait: « Alii a Missa « pro benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent ex « eo quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur vel ratione « proprii canonicatus aut alterius beneficii ecclesiastici, vel quia praeter « munus canonici ... in eadem vel in alia ecclesia parochialem curam « exerceant.... Sed his quoque obviam itum est, iubendo singulis prae- « dictis ut Missam conventualem, quam canunt, pro Ecclesiae benefa- « ctoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculia- « riter Missam applicare tenentur, alterum substituant, qui ipsorum loco « Missam huiusmodi celebret applicetque ». Quam doctrinam apertis verbis amplectitur Codex, can. 419 § 2: « Si quis eadem die urgeatur « onere utriusque Missae, et pro populo et conventuali, hanc ipse cele- « bret applicetque per se, illam per alium vel per se die sequenti ».

Unde profluit evidenter, Episcopum non excusari iis diebus, quibus, pontificaliter celebrat, ab applicanda Missa pro benefactoribus *ex eo quod* teneatur iam eam applicare pro populo (secus deberet dici excusatus etiam parochus, qui e contrario est obligatus, ut expresse audivimus ex Benedicto XIV), *sed ex eo quod Missa illa non est conventualis.*

Et iure merito ea Missa non habetur a lege tamquam conventualis. Conventualis enim Missa ea est, quae a canonicis vel capitularibus cantanda et applicanda est, et cui alii capitulares interesse debent nisi a iure excusentur; est enim Missa, quae pars est divini officii, ad quod in choro persolvendum Capitulum tenetur. Porro Episcopus, si Capitulum consideramus in quantum est subiectum istius obligationis, *non est* de gremio Capituli. Et re quidem vera, dici nequit Episcopus de gremio, imo nec caput Capituli, si Capitulum consideretur ut corpus distinctum habens propria sua iura et officia; tunc enim Episcopus est « contradistinctus et segregatus a Capitulo », ut docet Scarfantonius, lib. IV, tit. 1, n. 29. In eo tantum sensu Episcopus dici potest caput Capituli et de eius gremio, in quantum Capitulum consideratur quatenus est senatus Ecclesiae et consilium natum Episcopi ac praecipua pars cleri dioecesani. Sed in hoc sensu Capitulum non dicit subiectum obligationum vel iurium choralium. Quum igitur Episcopus non sit de Capitulo sensu nuper explicato, non potest ipse satisfacere obligationi chorali, qualis est Missa conventualis.

Propter eamdem rationem non est conventualis ea Missa, quae ab alio, etiam capitulari, celebratur iis diebus, quibus celebrare deberet Episcopus. Substitutus enim in casu agit nomine Episcopi eumque supplet et repraesentat.

Quando vero agitur de Missa celebranda a capitulari in choro cum eiusdem chori assistentia, tunc profecto agitur de Missa vere conventuali. Tales sunt igitur Missae illae, quae in Capitulo Dioecesis *V.* celebrantur a Dignitatibus, praesente Episcopo, quatuor illis diebus, qui in supplicatione enumerantur. Si igitur sunt Missae conventuales, ab eo applicandae sunt, qui eas celebrat, secundum ordinarium principium iuris.

Et de facto, si attendatur antiqua consuetudo ipsius Capituli Dioecesis *V.*, Dignitates, quae eas Missas celebrabant, applicabant quoque. Abhinc tantum viginti fere annis ex erronea interpretatione responsionis, quam Sacra haec Congregatio dedit in Sebenicen., die 4 mart. 1876, factum est ut hoc onus imponeretur hebdomadario. In illa enim causa ad quaesitum primum: « An Episcopo impedito, vel sede vacante, dignior « Capituli, qui Praeposito demortuo succedit iure devolutionis in cele- « bratione Missae *in diebus Episcopi*, teneatur ad illam applicandam pro « benefactoribus in genere in casu », responsum fuit a S. Congregatione: « Ad primum *negative;* et Missam pro benefactoribus applicandam esse « eo die ab ebdomadario ». Verum responsio haec agit *de diebus Episcopi*, in quibus, iuxta praefata, substitutus locum tenet Episcopi et proinde non celebrat Missam conventualem sensu stricto sumptam. Dignitates igitur eam responsionem perperam extenderunt ad Missas vere conventuales, quae non diebus Episcopi, sed diebus, ut ita dicam, Dignitatum, celebrandae sunt.

Notum equidem est S. hanc Congr. aliam dedisse responsionem in Theanen., 17 iun. 1899 et 27 apr. 1901, quae prima fronte videri posset opposita iis, quae dicta sunt. Ad quaesitum enim: « An in diebus sol- « lemnioribus (agitur de diebus Episcopi, ut patet ex ipsa facti specie) « quibus Missam canit Decanus, eidem competat Missam applicare pro « benefactoribus in genere; vel hoc competat canonicis hebdomadariis « in casu » responsum est: « *Affirmative ad primam partem; Negative « ad secundam* ». Verum notandum est in ea causa allatam fuisse consuetudinem tercentum annorum eam praxim firmantem; ratione igitur contrariae et legitimae consuetudinis ea responsio data est. - Ut itaque in contraria correlativa specie quae nos occupat, valeret alia ac ea quae iure communi praescribitur responsio dari, pariter constare deberet de legitime praescripta iuri communi contraria consuetudine. Id vero

in ipsa facti specie quae proponitur, excluditur; itaque non restat, nisi ut, ad normam iuris communis, proposito dubio respondatur: « *Affir-* « *mative* ad primam partem, *Negative* ad secundam ».

Quare, etc.

Resolutio. - Die 13 martii 1920 in plenariis comitiis Sacrae Congregationis Concilii in Palatio Apostolico Vaticano habitis, Emi ac Rmi Patres respondendum censuerunt: « Dilata, et fiant ulteriores inquisi- « tiones circa consuetudinem, si qua exstet, favore Dignitatum celebran- « tium in casu ». His autem diligentiis peractis, quum nihil novi in lucem inde prodiisset, reassumpta causa die 12 martii 1921, ad propositum dubium:

An festis in factispecie recensitis, quibus Dignitates Capituli ex consuetudine canunt Missam conventualem, onus eam applicandi pro benefactoribus, incumbat Dignitati celebranti vel canonico hebdomadario, in casu;

iidem Emi Patres responderunt:

Affirmative ad primam partem, *negative* ad alteram.

Quam Emorum Patrum resolutionem Ssmo Dño Nostro Benedicto Div. Prov. PP. XV ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretarium relatam in Audientia diei subsequentis, 13 martii 1921, Sanctitas Sua approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

IMMUTATUR NOMEN VICARIATUS APOSTOLICI DE FU-KOW

In comitiis generalibus huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 25 aprilis 1920 habitis, cum novus vicariatus de Kan-kow in provincia civili de Kiang-si in Sinis erectus fuerit, etiam aliarum missionum ipsius provinciae nomina immutata sunt, cum Emi Patres iusserint hos vicariatus a residentiis episcopalibus nuncupari. Hinc vicariatus apostolicus de Kiang-si orientali nomine *Fu-kow* donatus fuit. Tamen, cum R. P. D. Aloisius Clerc-Renaud petierit ut eadem missio ab urbe de Yii-kiang, in quam residentia nunc translata est, appellaretur, potius quam ab urbe Fu-kow, quod nomen simillimum aliis urbi-

bus sinensibus est, Emi Patres in comitiis generalibus diei 23 maii precibus R. P. D. Aloisii Clerc-Renaud annuentes Vicariatum de Fu-kow appellandum potius esse censuerunt ab urbe residentiali de *Yii-kiang*. Quam Emorum Patrum sententiam Ssmus D. N. Benedicto div. Prov. PP. XV in audentia eiusdem diei 23 mensis maii a Secretario huius S. C. relatam, Sanctitas Sua approbare ratamque habere dignata est, ac praesens in re decretum confici iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 1 iunii 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus*.

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius*.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BITURGEN.

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI FR. ANGELO DE SCARPETTIS, ORDINIS EREMITARUM S. AUGUSTINI, BEATO NUNCUPATO.

In civitate Burgi Sancti Sepulcri, ad radices Alpium Apenninarum, provinciae Umbriae, e nobili familia de Scarpettis ortus est Servus Dei Angelus, de cuius cultu immemoriali iuridice agitur. Eius vitam et gesta Ven. Fr. Ioannes de sancto Guilelmo in apposito commentario descripsit, quod tamen, temporum iniuria deperditum, ne ab ipso quidem Aloisio Torellio, Ordinis Augustinianensis solertissimo scriptore, reperiri potuit. Nihilominus e testium depositionibus, ex documentis authenticis et ex actis processualibus in hac Causa adornatis, compertum est Angelum de Scarpettis, adhuc iuvenem, amplis fortunis ac divitiis mundique oblectamentis contemptis, instinctum divinum afflatumque secutus, inclyto Ordini Augustinianensi nomen dedisse circa annum 1254 atque sodalem et coaevum exstitisse sancto Nicolao Tolentinati. In Angliam missus cum sociis, pari virtute, doctrina et professione claris, suam operam apostolicam illic impendit, novisque conditis

coenobiis ipsum Ordinem dilatavit. Singulari splendore effulsit eius virginalis candor, quem, veluti lilium, usque ad mortem, integrum et florentem custodivit, aliis quoque virtutum floribus, maxime innocentiae, humilitatis et patientiae existimatione decoratum. Quam vitae sanctimoniam, constanti fama et omnium sermone, praesertim in Umbria, celebratam, Deus confirmasse fertur variis mirisque portentis, etiam in vita patratis, ipso sancto viro suffragante. Inter alia prodigia haec duo recensentur: primum est hominis, qui, dum Angelum alapa percusserat, manu totoque corpore obriguit, nec antea vim et usum membrorum recepit, quam, malefacti poenitens, ignoscendi veniam demisse petierat et a Servo Dei plenam una cum subita et prodigiosa sanatione obtinuerat. Alterum autem viri, qui, ob falsum crimen in iudicium adductus et, licet innocens, capite damnatus, obviam habet Angelum eiusque opem et preces alta voce postulat. Ille miser laqueo suspenditur, et dum eius corpus ad sepulcrum defertur, orante Servo Dei, illico vivus et sanus reperitur, rogatusque quid acciderat, respondit ipsum toto tempore, quo suspensus manebat, homo Dei suis brachiis sustentabat adeo ut nullum accepisset detrimentum. Omnibus admirantibus, ille vir innocens, liber, sanus et incolumis dimissus fuit. Angelus autem, singulari doctrina et pietate, prodigiisque clarus, obiit in patria circa annum 1306; eiusque corpus in ecclesia sui conventus honorifice sepultum fuit. Biturgensis civitas suum concivem Angelum cultus et pietatis significationibus statim ab obitu prosequuta est; praesertim in festo Omnium Sanctorum, quo die exuviae Servi Dei publicae fidelium venerationi manebant expositae et cereis accensis illuminatae. Quod pertinet vero ad quaestionem de cultu immemoriali eiusdem Servi Dei, seu de casu excepto a decretis Urbanianis, attentis peculiaribus circumstantiis, quod Processus Ordinarius super eodem cultu cum subsequenti Biturgensis Episcopi seu Ordinarii sententia confectus iam fuerant anno 1910, et ex perquisitione rite peracta nulla scripta Fr. Angeli reperta sunt, Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV, per decretum Sacrorum Rituum Congregationis diei 20 martii 1918, ipsam quaestionem esse agendam et discutiendam indulsit servato iuris ordine et praxi ante novissima decreta dierum 11 novembris 1912 et 31 ianuarii 1913 vigente. Quibus praeiactis, argumenta praecedentia, comitantia et subsequentia aevum Urbanianum, tamquam valida ab actoribus allata sunt ad probandum casum exceptum. Ex his duo exstant documenta antiquissima membranacea in archivo coenobii sancti Augustini, civitatis Biturgensis, asservata et a peritis palaeographicis rite recognita, quorum primum anni 1310 et alterum anni 1311, ex quibus patet quod Biturgiae instituta

erat Pia Sodalitas a Beata Maria Virgine et glorioso sancto Fratre Angelo nuncupata, privilegiis quoque Ordinis Augustinianensis cohonestata « *ad ampliandam devotionem* felicis recordationis Ven. Fratris « Angeli nostri Ordinis, quem Deus multis miraculis decoravit ». Quare nil mirum si, anno 1555, sodales Augustinianenses, ab aedibus sanctae Clarae ad novum coenobium sancti Augustini transmigrantes, secum tulerint exuvias Servi Dei quas Angelus Perusius, visitator Apostolicus Biturgensis dioeceseos, anno 1583 sub altari principe ecclesiae collocatas invenit, scripto testificans: « eas esse cuiusdam Beati Angeli, olim « fratris eiusdem Ordinis, et qui, ut dicitur, decessit ab annis ducentum « et ultra, et semper in civitate ipsa Sancti Sepulcri habitus, tentus « et reputatus fuit Beatus et pro Beato et pro tali et de praesenti vene- « ratur ». Subiungit autem corpus ipsius, ut apparuit, adhuc integrum et adhuc eodem habitu vestitum quo et sepultum fuit, ut dixere ipsi fratres; quae conservatio et corporis et habitus huiusmodi miranda quidem est et veneranda. Ab eo tempore constans et perseverans exhibetur ipsius Servi Dei eiusque corporis publicus et ecclesiasticus cultus, per seriem scriptorum ab anno 1590 ad annum 1890, per antiquam traditionem et ecclesiae visitationes pastorales et iudiciales, atque per imagines Fratris Angeli pictas vel cusas cum appellatione Beati, et laureola seu radiis atque candido lilio, insignibus beatitatis et castitatis, exornatas, demum in anteriore parte urnae ligneae, quae custodit corpus beati Angeli, legitur ANNO MDCXX IX. R., et in posteriori parte altaris maioris super lapide fixa habetur inscriptio: « Hic B. Angeli de Scar- « pettis a Burgo S. Sepulcri Ord. Fr. S. Aug. Corpus iacet, Viri san- « ctitate perspicui, pietate insignis miraculisque clari ». Visis omnibus et singulis Processus actis consideratis, Rmus Episcopus Biturgensis suam protulit sententiam de cultu immemoriali seu casu excepto. Quibus actis una cum sententia Romam ad sacrorum Rituum Congregationem transmissis servatisque servandis, instante Rmo P. Eustasio Esteban, Ordinis Eremitarum sancti Augustini postulatore generali, infrascriptus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuen. et Sanctae Rufinae, huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinario eiusdem sacrae Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sententia ab Illmo et Rmo Dño Episcopo Biturgensi lata super cultu ab immemorabili tempore exhibito praefato Servo Dei, seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Cardinalis Ponentis, audito R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore gene-

rali, omnibus diligenter perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu sententiam esse confirmandam.* Die 19 iulii 1921.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit, die 27 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ELNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI ANNAE MARIAE ANTIGO, MONIALIS PROFESSAE ORDINIS SANCTAE CLARAE.

Fidelis Iesu Christi discipula et Familiae Clarissarum decus et ornamentum exhibetur Anna Maria Antigo, cuius Causa beatificationis et canonizationis introducenda, iamdiu optata, nunc tantum, ob varias et extrinsecas difficultates, in iudicium adducta est, documentis historicis, testium depositionibus et potissimum legitima traditione suffulta. Haec Dei ancilla, in civitate Perpiniani a piis honestisque parentibus, ex Hispana oriundis, Michaële Antigo et Marcella Puyols, in lucem venit anno 1602, et die 19 ianuarii, in parochiali ecclesia sancti Iacobi, sancto baptismo regenerata fuit, eique imposita nomina Honorata, Catharina, Margarita. Puerilem et adolescentem aetatem transegit domi, ubi, una cum fratribus et sororibus, christianam recepit instructionem. Novemdecim annos agens, caelesti lumine ducta, de genitorum consensu, regium monasterium Sanctae Clarae, a Passione nuncupatum et in eadem civitate erectum, ingreditur die 24 martii 1621 et, tyrocinio laudabiliter peracto atque habitu religioso suscepto, assumpto nomine Anna Maria, solemnia vota emittit die 26 iulii 1622. Seraphici patris Francisci et sanctae matris Clarae praecepta et exempla intento animo et studio sequens, humilitatem, caritatem, mortificationem aliasque virtutes religiosi instituti proprias colere non destitit. Ad novitias dirigendas destinata, officium magistrae tenuit recteque gessit, divinoque aestuans amore as suasque alumnas in sanctitate et iustitia coram Deo perducere sategit,

praecipue per sanctissimum Eucharistiae sacramentum, per dominicae Passionis memoriam et per filialem pietatis affectum in beatissimam Virginem Mariam eiusque sanctam genitricem Annam, quarum gloriosa nomina, ad praesidium et exemplum, in religione sanctae Clarae sibi sumpserat. Unanimi monialium suffragio, die 22 martii anni 1639 in Vicariam, et die 30 martii 1645 in Abbatissam electa et a Superioribus confirmata fuit. Utroque in munere non tam honores quam dolores sustinere debuit, tum ob discordias internas a spiritu malo Suscitatas, tum ob publicas perturbationes quae ab anno 1640 ad annum 1675 exarserunt, postquam territorium loci, cui nomen *Boussilon*, ex hispana dominatione in gallicam translatum fuerat. Siquidem viginti religiosae, Instituti regulas fideliter observantes, inter quas Dei famula integrae disciplinae custos, a ceteris seiunctae, a monasterio sanctae Clarae, suo quietis asylo, a gubernatore Sagarra expulsae et exsilio mulctatae, ad Catalauniam missae sunt. Illic tamen exsules et in monasterio Barcinonensi sanctae Elisabethae degentes, Deo auxiliante, sub prudenti regimine et sancta conversatione Annae Mariae, in religiosae vitae proposito constanter permanserunt. In felici autem adventu Regis Ludovici XIV eiusque fratris ducis d'Anjou in territorium *Boussilon*, quum Regina Anna Austriae, mater Regis cum suo nobili et aulico comitatu, pietatis et caritatis causa, monasterium et religiosas sanctae Clarae visitasset atque ab illis congruos et solemnes honores atque grati devotique animi significationes excepisset, ac nacta propitia occasione, Abbatissa Stephania d'Arcos a pia Regina veniam enixe petiit, eamque mutuo solatio obtinuit cum liberatione monialium ab exsilio et reditu in monasterium Perpiniani. Itaque soror Anna Maria, una cum septem et decem sodalibus - duae enim in exsilio obierant - in pristinum et dilectum monastesterium Perpiniani redire potuit; atque in arduo sed suavi poenitentiae et sanctimoniae itinere quotidie proficiens, die 2 aprilis iterum in Abbatissam electa et probata fuit. Hac temporis periodo haud levibus adversitatibus intima monasterii vita exstitit obnoxia, donec Summus Pontifex Alexander VII, per Breve datum die 17 iulii 1665, etiam confirmatum die 24 decembris 1666, ipsum monasterium omnimodae iurisdictioni Ordinarii pro tempore Elnensis subiecit. Clemens autem Papa IX, per unum et alterum Breve data 5 ianuarii 1668 et 5 aprilis 1669 non solum ratum habuit quod Alexander VII statuerat, sed etiam iniunxit restitutionem omnium bonorum, quae ab iniustis detentoribus monasterio subtracta fuerat. Favente etiam civili auctoritate, animis et rebus ita in pace compositis, monasterium refloruit atque ipsa regularis disciplina. Tum Dei famula, sancto fervore ac studio incensa, in exercitio virtutum

progressa est eo magis quo suae vitae exitum appropinquantem sciret. Mense septembri anni 1676, caelesti quadam apparitione, uti fertur, beatae Mariae Virginis eiusque matris sanctae Annae recreata, et de proximo decessu praemonita, post tres vel quatuor dies, gravi morbo correpta, sacramentis Ecclesiae receptis, inter suas dilectas et moerentes filias, piissima mater Abbatissa, die 28 eiusdem mensis, obdormivit in Domino, in aetate quatuor et septuaginta annorum. Exequiis solemniter peractis, eius corpus in apposito loculo ad sacellum capitulare depositum fuit, quod posteriori tempore, monialibus enixe rogantibus, pluries recognitum fuit ab ecclesiastica auctoritate ordinaria, et semper integrum et odoriferum repertum. Idem corpus, die 20 iunii 1849, in coenobium loci *de l'Impasse des Amandiers* translatum, post triginta circiter annos, nempe anno 1878 die 2 aprilis, eius integritate constita et descripta, die 11 subsequentis maii, una cum translatione Clarissarum ad novum monasterium loci *Vernet*, ipsum corpus Annae Mariae elatum, prius in aula interna, quae ad instar oratorii monialibus inserviebat, depositum, et quatuor post annos die 25 maii 1882 translatum in sacellum externum, in nobili sarcophago a pia et benefica matrona donato conditum est. Interim fama sanctitatis, virtutum et miraculorum in genere Servae Dei, in vita et post obitum magis in dies clarescente, Processus informativus super ea, in ecclesiastica Curia Elnensi adornatus et absolutus, Romam ad sacrorum Rituum Congregationem delatus est. Exinde, servato iuris ordine, instante Rmo P. Antonio Maria Santarelli, Ordinis Fratrum Minorum et huius Causae postulatore, fervida etiam Ordinis monialium Sanctae Clarae vota depromente, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Capitulorum Ecclesiarum Cathedralium, Ordinum et Congregationum regularium, nominatim Abbatissae et Clarissarum monasterii Passionis in urbe Perpiniani, aliorumque virorum ac mulierum excelsa quoque nobilitate et dignitate praestantium, Emus ac Rmus Dnus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanen. et eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanas aedes coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, omnibus discussis ac diligenter perpensis, rescribendum censuerunt: ***Signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.*** Die 19 iulii 1921.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Annae Mariae Antigo, monialis professae Ordinis sanctae Clarae, die 27 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

BAIOCEN. et LEXOVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS THERESIAE A IESU INFANTE, MONIALIS PROFESSAE ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM, IN MONASTERIO LEXOVIENSI.

Super dubio

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?

Inter Beatificationis et Canonizationis causas, quae, recenti hac aetate, ad sacrorum Rituum Congregationem delatae, optatum suum adeptae iam sunt aut proxime adepturae sunt exitum, aliam facile reperire non est, quae tantum favoris atque gratiae per universum paene, qua longe lateque patet, christianum orbem, excitare valuerit, quantum lectissima haec promerita est sibique promereri pergit venerabilis Ancillae Dei, sororis Theresiae a Iesu Infante, Beatificationis causa. Hoc autem quemadmodum causae eiusdem longissime superat indolem humilem sane atque modestam, sic ipsam valde praetergreditur Famulae Dei personam; de puella enim agitur, quae brevem vitam in claustro absconditam egit, paucis cognita, donec vixit; nec e vitae commentario repeti potest, quod de seipsa, sua iubente Antistita, soror Theresia conscripsit, quandoquidem tam mirabiles tamque universales, qui e praefati vitae commentarii studiosa simul et iucunda lectione magis magis-

que in diem promanant, uberes salutis fructus adeo angustos humanosque inter limites nequeunt cohiberi. Movere siquidem corda hominum, voluntates flectere, mores emendare, caritatem accendere aliaque generis eiusdem, quamlibet humanam effugiunt industriam et in una dumtaxat divina gratia praesentique Dei auxilio adaequatam sibi nanciscuntur explicationem. Ad haec porro omnia eorumque adiuncta tranquillum animum et praeiudicatae opinionis expertem qui parumper attendat, hic facere procul dubio non potest, quin altius statim adsurgens suspicere cogatur atque revereri consilium providentissimi Dei, qui, in sua semper misericordia dives, superbienti huic aetati rationisque humanae imperium supra Fidem proclamanti, novissimum hoc in fideli Ancilla sua, sorore Theresia, praebuerit exemplum, illudque confirmaverit increatae Sapientiae praeceptum: *Nisi conversi fueritis, et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum* (Matth., XVIII, 3).

In hoc revera situm esse peculiare sanctitatis genus, ad quod sororem Theresiam delegerat Deus, Deoque appellanti summa navitate summaque industria eam paruisse, suaque vivendi agendique ratione propriam alacriter, generose et assidue persecutam esse et explevisse vocationem, hoc profecto, ubi omnis heroicae virtutis recte consistit probeque dignoscitur ratio, sedula accurataque Defensionis opera, evincere pro viribus strenueque adlaborarunt actores, ex utraque, apostolica nempe et ordinaria inquisitione, legitimis, copiosis validisque eductis probationibus. Qua idcirco, tamquam fundamenti loco, praestituta certoque firmata positiva heroicarum virtutum demonstratione, ut exspectandum et consequens omnino erat, non difficile eisdem fuit actoribus ex iis etiam, quae oppositae fuerant, sese expedire difficultatibus, suo praeeunte sagaci expertoque Patrono.

Factis namque innixus, satis argumentorum ex illis ducere ille studuit, quorum pondere ac potestate, quo sibi veniendum erat, eo advenit, consideratam adhibens et efficacem ratiocinandi methodum; unaque cum eo advenire quoque fecit, qui facta et rationes intento pariter pacatoque perpendit animo meditatusque fuit. E cunctis sane, quae obiecta ex adverso fuerant, iis impune praetermissis, quae ad hanc non pertinent iudicii sedem nulloque cum ea iuridico continentur nexu, unum quidem exstat, quod peculiari apparet notatione dignum, utpote quod, si qua esset opus, communitum fuisset probatione, illuc spectaret, ut totius afficeret causae substantiam. De illa enim sermo est aegritudine, quam perpessa fuit soror Theresia, quaeque in eam eiusque actiones adeo maleficam suam exercuisset vim, ut suspectam ipsius redderet sanctitatem valdeque perturbaret quod heroicarum virtutum fundamentum

est naturale atque necessarium. Equidem, si concedi omnino debet, sororem Theresiam, quum decem suae aetatis numeraret annos, incidisse in morbum, cuius indoles arcana visa fuerat medicis, eadem prorsus ratione denegari non potest, quin, Deiparae Virginis prodigio, ad pristinam sanitatem repente perfecteque illa fuerit restituta. Oculati quippe iuratique testes, qui loquuntur de infirmitate, iidem et ipsi sunt, qui illico simul atque integre secutam esse sanationem edocent: ideoque si illis, cum primum ponunt, accommodanda est fides, haec eisdem abiudicanda non est, cum alterum affirmant, sicut receptissima suadet iubetque iuris norma.

Quod si nihilominus urgere quis vellet, quo decennis laboraverat soror Theresia, non omnino evanuisse morbum, quippe cuius reliqua perstiterant vestigia, ille profecto nequit oblivisci, multoque minus praeterire et posthabere peculiare quoddam adiunctum, quod testatissimum prostat in actis; illudque in eo est situm, quod scilicet, postquam praesertim coenobii septa ingressa fuit Theresia, eadem nihil admodum prae se tulit, quod vel a longe praegressum recordaretur morbum, cum eoque aliquid haberet commune. Theresiam siquidem mitem, humilem, patientem, hilarem, comem, aequanimem exhibent ac describunt eiusdem sodales. Istiusmodi autem, si, cunctis inspicientibus et admirantibus, se gessit soror Theresia, dum, quam antea experta fuerat, aegritudini adhuc pergebat esse obnoxia, hoc sane idem est ac dicere, eo adauctam fuisse eoque illustriorem ipsius evasisse virtutem, quo maior eiusdem contentio esse debuit maiusque suimet imperium, ut tam acri ex pugna, quae e nondum etiam veteri penitus restincto debellatoque proveniebat morbo, superior illa discederet atque victrix, prout superiorem et victricem reapse discessisse constat.

Ita in ista tantae communis utilitatis tantaeque expetitae laetitiae causa, ea, quae super heroicis virtutibus fuerat instituta, absolvi definirique potuit quaestio tribus de more disceptationibus; post antepraeparatoriam enim et praeparatoriam generalis subsecuta est Congregatio, quae, die secunda huius vertentis mensis, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV habita fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est dubium: *An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei sororis Theresiae a Iesu Infante, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?* Omnes, qui convenerant, tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores sua ex ordine suffragia ediderunt,

quibus tamen laeto intentoque animo exceptis perpensisque, Sanctissimus Dominus noster supremum proferre Sibi reservavit iudicium, adstantes interim monens Suffragatores, orando obsecrandoque oportere Dei exquirere voluntatem. Quumque postmodum mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam elegit auspicatissimam diem Dominicam decimam tertiam post Pentecosten, pridie nempe festum Assumptionis beatae Mariae Virginis. Quapropter, sacris religiosissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: ***Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, necnon de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei sororis Theresiae a Iesu Infante, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.***

Hoc Decretum publici iuris fieri, et in acta sacrae Rituum Congregationis referri mandavit decimo nono calendas septembres anno MCMXXI.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 2 agosto 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroicità delle virtù esercitate dalla ven. Serva di Dio Teresa del Bambin Gesù, Monaca professa delle Carmelitane scalze del Monastero di Lisieux.

Martedì 9 agosto 1921, presso l'Emo signor Card. Vincenzo Vannutelli, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del ven. Vincenzo Pallotti, Sacerdote secolare romano, Fondatore della Pia Società delle Missioni, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, nella quale, dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroicità delle virtù esercitate dallo stesso venerabile Servo di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

8 agosto 1921. L'Emo sig. Card. Giovanni Tacci, *Protettore delle Suore della Provvidenza di Portieux (dioc. di Saint-Dié).*

23 » » L'Emo sig. Card. Ludovico Billot, *Protettore delle « Sœurs du Saint Enfant Jésus », di Aurillac (dioc. di Saint-Flour).*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

26 luglio 1921. Monsig. Ferdinando Rodolfi, Vescovo di Vicenza.
6 agosto » Monsig. Enrico Ludovico Chapon, Vescovo di Nizza.
12 » » Monsig. Alfredo Giulio Mélisson, Vescovo di Blois.
» » » Monsig. Giacinto Gaggia, Vescovo di Brescia.
26 » » Monsig. Aurelio Bacciarini, Vescovo tit. di Daulia.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

2 agosto 1921. Monsig. Arsenio Lebreton, della diocesi di Laval.
8 » » Monsig. Goffredo Raber, della diocesi di Denver.

Prelati Domestici di S. S.:

23 giugno 1921. Monsig. Carmine Lombardi, dell'archidiocesi di Benevento.
» » » Monsig. Francesco Speranza, della medesima archidiocesi.
27 » » Monsig. Giuseppe Byrne, della diocesi di Indianapoli.
» » » Monsig. Francesco Dowd, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Teodoro Mesker, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Roell, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Unterreitmeier, della medesima diocesi.
15 luglio » Monsig. Enrico Monteleone, della diocesi di Sarno.
2 » » Monsig. Giuseppe Normandière, della diocesi di Laval.
24 agosto » Monsig. Giovanni Costantini, del Patriarcato di Venezia.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

11 agosto 1921. A S. E. il sig. Don Diego Emanuele Chamorro, Presidente della Repubblica di Nicaragua.

La Commenda dell'Ordine Piano:

28 luglio 1921. Al sig. Francesco De Justh, Sotto-segretario al Ministero Ungherese dei Culti.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 agosto 1921. A S. E. il sig. Massimo Zepeda, Ministro degli Esteri della Repubblica di Nicaragua.
24 » » A S. E. il sig. conte Léo d'Ursel, Ministro del Belgio presso la Santa Sede.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 *luglio* *1921.* Al sig. comm. Luigi Grassi, dell'archidiocesi di Torino.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

10 *agosto* *1921.* Al sig. Riccardo Rey y Boza, Incaricato di Affari del Perù presso la Santa Sede.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

23 *luglio* *1921.* Al sig. Natale Garnier Duplessix, Generale delle truppe francesi in Siria.

3 *agosto* » Al sig. Luigi Dufieux, Generale delle truppe francesi in Siria.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 *luglio* *1921.* Al sig. Giov. Battista Rocco Gambaro, dell'archidiocesi di Genova.

10 *agosto* » Al sig. Pietro Gioacchino Chamorro, della Repubblica di Nicaragua.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

29 *luglio* *1921.* Al sig. Fernando Cornil, Luogotenente Colonnello nell'Esercito Belga.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 *agosto* *1921.* Al sig. Abdallah Kamel.

9 » » Al sig. Angelo Toccafondi, di Roma.

10 » » Al sig. Giovanni K. Mullen, della diocesi di Denver.

11 » » Al sig. Giovanni Zefirino Baradat, dell'archid. di Bordeaux.

13 » » Al sig. avv. Giuseppe Beslier, della diocesi di Bayeux.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

27 *luglio* *1921.* Al sig. Luigi D'Illiers, Segretario d'Ambasciata, e già Membro della Missione Straordinaria francese presso la Santa Sede.

» » » Al sig. Ludovico Dietzl, del Dicastero dei Culti in Ungheria.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

20 *luglio* *1921.* Al sig. Vittorio Ferrazzi, della diocesi di Adria.

28 » » Al sig. Arpad Siklos, del Dicastero dei Culti nell'Ungheria.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

27 ottobre 1917. Monsig. Cesare Cortini, dell'archidiocesi di Firenze.
15 gennaio 1919. Monsig. Liborio Gerstenberger, della diocesi di Erbipoli.
15 luglio 1921. Monsig. Giorgio Moreau, dell'archidiocesi di Tours.
20 » » Monsig. Giuseppe Agostini, della diocesi di Treviso.
29 » » Monsig. Antonio Auda, della diocesi di Ivrea.
1 agosto » Monsig. Francesco Porcelli, dell'archidiocesi di Salerno.
» » » Monsig. Stanislao Wisniewski, dell'archidiocesi di Leopoli.
8 » » Monsig. Giovanni Battista Camoni, della diocesi di Brescia.
12 » » Monsig. Tommaso Carone, dell'archidiocesi di Taranto.
26 » » Mons. Filippo Miliozzi, della diocesi di Macereta.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

31 maggio 1921. Il sig. marchese Alberto Ferrari (Roma).
6 agosto » Il sig. marchese Agostino Fernandez de Penaranda y de Angulo, della diocesi di Madrid-Alcalà.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

6 agosto 1921. Monsig. Carlo Giuseppe Schmitz, dell'archidiocesi di Colonia.
9 » » Monsig. Gaetano Rossi, della diocesi di Larino.
13 » » Monsig. Celestino Grossi, dell'archidiocesi di Gaeta.
16 » » Monsig. Francesco Cominelli (Roma).

NECROLOGIO

9 agosto 1921. Monsig. Carlo Edoardo Mac Donnell, Vescovo di Brooklyn.
17 » » Monsig. Domenico Ambrosi, Vescovo di Terracina.
22 » » Monsig. Luciano Campistron, vescovo di Annecy.
24 » » L'Emo sig. Card. Giorgio Gusmini, Arcivescovo di Bologna.